

LICHTJAREN

KASS MORGAN

Twitter mee: #Lichtjaren
Vind de auteur: @kassmorganbooks
Vind ons: @blossombooks

NUR 285 /JD091801
© 2018 Nederlandse editie: Blossom Books
© 2018 Alloy Entertainment

Produced by Alloy Entertainment, LLC.
Collage omslag © AJR_photo/Shutterstock.com; iStock.com/Paffy69; iStock.com/lambada;
iStock.com/Yuri_Arcurs.
Omslag © Hachette Book Group, Inc.
Originally published by Little, Brown and Company, an imprint of Hachette Book Group.
Oorspronkelijke titel: *Light years*
Nederlandse vertaling: Mariella Manfré
Omslagontwerp: Sacha Illingworth en Sammy Yuen
Nederlandse omslagbelettering: Shiralee Kat
Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten,
in welke vorm dan ook.

**Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje naar
info@blossombooks.nl of ga naar blossombooks.nl**

Lieve lezer,

Natuurlijk is het soms fijn om boeken te lezen waar je wat van kunt leren, waarbij je je blik verruimt en weet ik het wat allemaal nog meer. Maar soms wil je gewoon een boek waar je mee op de bank kunt ploffen en dat leest als een aflevering van *GTST*. Waarbij je smult van alle plotwendingen en intriges en je meeleeft met de sterke, lieve, gemene, slimme, gedreven en soms vreselijk achterbakse hoofdpersonen. Alleen is *Lichtjaren* geen soap-opera maar een space-opera, maar dat maakt het des te leuker.

Kass Morgan is de koningin van de smeuiige sci-fi. Volgens haar heeft iedereen tijd voor de liefde, ook al moet je zo nu en dan de wereld redden. Zelf houdt Kass enorm van een goed liefdesverhaal en ze weet dat als geen ander in haar eigen boeken te stoppen. Gooi bij die heerlijke romantiek een mix van te gekke personages, levensgevaarlijke geheimen, keiharde competitie, goede actiescènes en een lekker plot en je hebt je nieuwe verslaving te pakken.

Heel veel plezier op de Quatra Fleet Academy, de enige militaire kostschool waar ik best een keertje naartoe zou willen!

Veel leesplezier!

Myrthe Spiteri

Eigenaar en uitgever Blossom Books

HOOFDSTUK 1

CORMAK

De luchtsluis schoof sissend open en Cormak schoot de kokendhete, roze getinte buitenlucht in. Terwijl zijn motor over de rode grond vol barsten en spleten zoefde, haalde hij oppervlakkig adem totdat hij zeker wist dat zijn gasmasker het deed. Toen blies hij uit en schakelde de crossmotor naar een hogere versnelling, vooroverleunend om zijn lichaam zo gestroomlijnd mogelijk te krijgen. Hij had de hele nacht H₂O-bestellingen afgeleverd in de luxueuze torens van Woonsector 2 en het was een opluchting om weer buiten te zijn. De lucht in de torens was dan wel vier keer gefilterd, hij had het daar toch benauwder dan in de giftige atmosfeer buiten.

Het water op Deva was streng op rantsoen en de meeste Kolonisten hadden amper genoeg te drinken, laat staan dat ze vaker dan één keer per week konden douchen. Maar iedereen die een boete durfde te riskeren kon op de zwarte markt voor een fiks bedrag water kopen van mensen als Cormaks baas Sol. Cormak leverde hier nu al twee jaar bestellingen af, maar de bewoners keken hem nog steeds wantrouwig aan, alsof hij iets was wat niet door de filters had mogen komen. Door schade en schande wijs geworden wist hij dat hij zijn blik niet vol verlangen op iets

in hun appartementen moest laten hangen. Niet op het fruit dat in de terrariums groeide, niet op de films die op de schermen te zien waren, en zeker niet op de boeken die in doorzichtige, afgesloten kasten werden beschermd tegen de bijtende lucht. Als er iets was wat rijke mensen minder vertrouwden dan een Devak onder het stof, was het wel een Devak onder het stof die van lezen hield.

Het was een redelijk heldere dag en in de verte doemden de torens van Sector 23 op uit de vage roze nevel. Cormak woonde op de dertigste verdieping van Toren B, een van de zes kolossale cementconstructies die zijn pittoreske thuis vormden. Met een beetje geluk kon hij een paar uur slapen voordat Sol hem opriep voor de volgende bestellingen.

Cormak zette zijn helmradio aan en sloeg een paar keer met zijn in een handschoen verpakte hand tegen de zijkant totdat de ruis was verdwenen.

‘... functionarissen meldden dat er veertien mijnwerkers zijn omgekomen bij de explosie. En dan nu het weer,’ kwetterde een opgewekte stem. ‘Het is zevenentwintig uur veertig in de ochtend. De luchtverkeercondities zijn suboptimaal vanwege een storm in de mesosfeer. Het wordt vandaag maximaal 212 centis; het minimum ligt op 199 centis. Volgens de huidige atmosfermetingen leidt ongefilterde lucht inademen na twee minuten en veertig seconden tot de dood. Fijne dag!’

Cormak raakte een geul en vloekte. Zijn motor had het zwaar te verduren door de bezorgdiensten, maar hij had geen keus. Loopjongen zijn voor Sol was beter dan veertien uur per dag in een van de overgebleven mijnen werken, ook al was Sol de grootste eikel op Deva.

Hij strekte zijn benen en ging staan om een beter overzicht te krijgen. De weg voor hem zag er leeg uit, afgezien van de overblijfselen van achtergelaten mijnbouw materiaal. Een paar verroeste boren, enorme kapotte vaten en wat onderdelen van tankers die nog niet waren ingepikt door schroothandelaren nadat de mijn in onbruik was geraakt.

Het gezoem van de radio werd onderbroken door een alarm. *‘Inkomend*

bericht van... Cormak, accepteer, of ik zweer je, ik breek al je... Accepteert u?

Cormak zuchtte en mompelde: 'Accepteer.'

'Waar was jij nou verdomme mee bezig?' blafte een bekende stem. 'Je kunt klanten geen grote bek geven.'

'Waar heb je het over, Sol?' vroeg Cormak vermoeid.

'Wat je tegen Rella Hewitt zei kan echt niet. En dan heb ik het nog niet eens over het stelen van een product waar zij voor had betaald.'

Cormak onderdrukte een kreun. Op weg naar het Hewitt-gebouw was hij langs een meisje gekomen dat de vloer aan het dweilen was en er uitgeput uitzag. Geen ongewoon beeld op Deva, waar veel jongeren van school af gingen wanneer hun ouders te ziek waren geworden om te werken. Cormak had haar een heel klein slokje H₂O aangeboden, net genoeg om ervoor te zorgen dat ze niet in zou storten voordat haar dienst erop zat. Hij was vergeten dat de bemoeizuchtige, verveelde Rella Hewitt vaak naar de beelden van de bewakingscamera's keek en haar burens zelfs midden in de nacht in de gaten hield. Toen hij bij haar deur was aangekomen, had ze zeker vijf minuten tegen hem staan krijsen voordat Cormak haar tirade had beëindigd met een paar goed geplaatste opmerkingen.

'Luister, Sol. Ik heb wat moeite om medelijden te hebben met rijkelui die meer geven om hun exotische planten dan om Kolonistenkinderen.' In tegenstelling tot de Kolonisten, die zich al generaties geleden via hun voorouders op Deva hadden gevestigd, waren de meeste rijke mensen pas recent gearriveerd van Tri, de hoofdplaneet van de Quatra Federatie.

'Ja hoor, ga je nu een preek tegen me ophangen, eikel? Het is jouw taak om bestellingen af te leveren en je mond dicht te houden. Begrepen?'

'Begrepen,' murmelde Cormak.

'Je mag in je handjes knijpen dat ik zo vriendelijk en begripvol ben. Ik ga je nog één kans geven. Je moet vanavond iets ophalen op 29° 22' noord, 99° 48' west... Waarom hoor ik je niet stoppen om dat op te schrijven?'

‘29° 22’ noord, 99° 48’ west,’ herhaalde Cormak lusteloos. ‘Ik heb het, baas.’ Coördinaten vergat hij nooit. Hij had iets met cijfers. Hij zag ze in zijn hoofd, terwijl ze veranderden in allerlei combinaties waarmee hij binnen een paar seconden ingewikkelde berekeningen kon maken. Niet dat hij daar veel aan had: bij wiskundeproefwerken gingen zijn leraren er altijd van uit dat hij had gespiekt als hij liet zien wat hij kon. Zijn broer Rex kon daar altijd heel pissig om worden, maar het had Cormak nooit veel kunnen schelen. Goede cijfers halen was alleen belangrijk voor mensen als Rex – voor de weinige leerlingen die slim genoeg waren om de aandacht van de leraren te krijgen en die meegaand genoeg waren om te kunnen omgaan met de oneindige berg papierwerk, gunsten en steekpenningen die nodig waren om een Devak binnen te krijgen op een universiteit of een trainingsprogramma op een andere planeet. Hoewel het zelfs Rex uiteindelijk niet was gelukt om van Deva af te komen.

‘Als je dit verprutst, ga je er spijt van krijgen. Dat meen ik, Cormak.’

‘Begrepen. Ik zal er vanavond zijn.’ 29° 22’ noord, 99° 48’ west was in Sector 22, waar Sol een contactpersoon had die op Tri gestolen nanotechnologie importeerde. Hoewel het merendeel van Sols handel bestond uit water, scharrelde hij ook in wapens en had hij een passie voor interstellaire cryptohandel. Het gerucht ging dat hij zelfs de Tridiaanse Bank had gehackt.

‘Shit,’ gromde Cormak toen zijn crosser weer een geul raakte en de lucht in vloog. Het lukte hem de motor recht te houden, maar hij landde zo hard dat de klap door zijn hele lichaam schokte. Hij keek even naar beneden om te checken of zijn broek nog goed in zijn laarzen zat. Als je huid ontbloot was, kon de giftige lucht in je poriën komen en was je binnen een paar uur dood.

Deva was van nature dodelijk voor de mens. De planeet was bedekt met een dikke gaswolk, een combinatie van stikstof, kooldioxide en net genoeg zuurstof om eruit te filteren en in te voeren in vacuüm

afgesloten gebouwen. Maar Deva zat ook vol met terranium, het metaal waar ooit de meeste gebouwen op Tri van waren gemaakt. Honderd jaar geleden waren mijnneigenaren en metaalexporteurs van Tri enthousiast naar Deva gekomen om aanspraak op dat metaal te maken. Ze hadden enorme koepels over hun comfortabele huizen gebouwd om zichzelf te beschermen tegen de giftige atmosfeer en reisden naar hun werk heen en weer in speciaal aangepaste flitsjachten met reservezuurstoffiltersystemen. Vervolgens hadden ze torens gebouwd voor de honderdduizenden arbeidskrachten die ze naar Deva hadden gelokt met mooie beloftes van hoge lonen en een nieuw begin. Die torens stonden zo dicht bij de mijnen dat de arbeidskrachten erheen konden lopen, door de giftige roze mist ploeterend met gasmaskers op die ze van het bedrijf hadden gekregen. De gasmaskers hadden natuurlijk geen reservesysteem.

Maar ongeveer twintig jaar geleden ontdekten ontwikkelaars op Chetire fyron, een nog sterker metaal, en toen stortte de terraniummarkt in. De meeste mijnen werden gesloten, maar de tijd die de mijnwerkers inmiddels al onder de grond hadden doorgebracht was meer dan genoeg om hun organen aan te tasten. Cormaks vader was gestorven op de gezegende leeftijd van negenendertig, met meer tumoren in zijn longen dan munten in zijn portemonnee.

Er glinsterde verderop iets aan de horizon. Een pol in een flitsjacht. Vloekend sloeg Cormak scherp af naar rechts, van de weg af, de hobbelige vlakte vol greppels op. Hij had niks illegaals gedaan – tenminste, niet iets wat zichtbaar was vanuit de lucht – maar als de pols zin hadden om mensen lastig te vallen, hielden ze iedereen aan. Als ze hem lieten stoppen en het gestolen water vonden, was hij er geweest. De meeste mensen op Deva die werden gearresteerd kregen geen dagvaarding en geen proces. Je hoorde gewoon nooit meer iets van ze.

Cormak ging sneller rijden en stuurde de motor zo rechtstreeks mogelijk naar het ravijn, een serie groeven die de mijnwerkers lang geleden hadden gemaakt. Het was daar te krap voor het flitsjacht, en het was

zo donker dat het gezichtsherkeningsapparaat Cormak niet van veraf zou kunnen identificeren.

Boven het gebrom van zijn motor uit klonk het herkenbare gezoem van het polflitsjacht. Cormak dwong zichzelf rustig te blijven ademen. Het masker kon maar een bepaalde hoeveelheid lucht tegelijkertijd aan.

‘Blijf staan en stap van uw voertuig af,’ dreunde een zware stem van boven. ‘Dit gebied is verboden voor onbevoegden en u moet uw identificatie laten zien.’

Verboden gebied, m’n reet, dacht Cormak. Het ravijn was al twintig jaar niet meer ‘verboden’. Dat was gewoon een lullig excuus dat de pols gebruikten wanneer ze een reden zochten om iemand te fouilleren. Hij leunde nog verder over zijn motor heen om nog harder te gaan. Rood stof stoof aan beide kanten op en steeds als hij over een steen of een deuk in de weg reed, vloog de motor de lucht in.

De ingang naar het ravijn dook voor Cormak op, een nauwe spleet in de heuvel van rode aarde. Het flitsjacht zou er nooit doorheen passen. Als hij het tot daar redde, zou de pol de achtervolging moeten staken.

‘Blijf staan en stap van uw voertuig af,’ beval de stem. ‘Dit is de laatste waarschuwing.’

Het ravijn was nog honderd mitons weg. Nog negentig. Cormak ging nog harder rijden. Zeventig. Hij wierp een blik over zijn schouder en vloekte. Waarom maakte het flitsjacht niet rechtsomkeert?

De ingang van het ravijn werd groter. Hij was er nu veertig mitons vandaan. Dertig. Het ravijn was maar iets van zeven mitons breed – nauwelijks breed genoeg voor twee motoren naast elkaar, laat staan een flitsjacht. De pol zou nu snel stoppen. Hij móést wel.

Een onverwachte stroom warme lucht sloeg Cormak bijna van zijn motor af. Het flitsjacht was dichterbij de grond gekomen en vloog nu naast hem.

‘Stop,’ schreeuwde de pol.

Cormak reageerde door nog dieper over zijn motor heen te duiken en

het gas zo ver mogelijk open te draaien. Hij focuste op de ingang van het ravijn en hield zijn adem in, biddend dat de pol niet zou proberen hem af te snijden om de ingang te blokkeren, wat voor hen allebei het einde zou betekenen.

Hij dook het donker in en de wanden van het ravijn rezen naast hem op. Met een blik over zijn schouder zag hij het flitsjacht nog net een scherpe bocht naar links maken. Een paar seconden later hoorde hij het geknars van metaal, gevolgd door een klap.

Cormak remde zo hard dat de motor slappend tegen de wand van het ravijn sloeg. Even bleef hij daar staan, hijgend voorovergezakt terwijl er een doffe pijn in zijn ribben klopte. Maar toen hij de schaduw van de pol uit het wrak van het flitsjacht zag komen, ontsnapte hem een diepe zucht. Die gast kon hem zeker niet meer inhalen. Cormak ging rechtop zitten en liet de motor brullen. Hij glimlachte toen dat geluid de echo's van de vloekende pol overstemde.

Het was al middag tegen de tijd dat Cormak terug was in Toren B, wat betekende dat hij nog maar een paar uur kon slapen voordat hij weer weg moest. De tweede luchtsluis ging sissend achter hem dicht en hij rukte zijn helm af, waardoor de zweetdruppels in de rondte vlogen. Hij zette zijn motor weg en begon de dertig trappen op te sjokken, zonder te gaan kijken of de lift nu eindelijk was gerepareerd.

Hij slaagde erin zijn appartement te bereiken zonder een van zijn burens tegen het lijf te lopen, Antares zij dank. De dood van Rex was inmiddels te lang geleden, dus Cormak werd niet meer gecondoleerd, maar hij had gemerkt dat ze zich ook niet genoeg op hun gemak voelden om gewoon een kletspraatje met hem te maken. Je zou denken dat mensen op een plek als Sector 23, waar de rouw samen met de eeuwig opnieuw gefilterde lucht circuleerde, wel wisten hoe ze ermee om moesten gaan. Hij kon geen

enkele familie bedenken die niet door een tragedie was getroffen.

Zoals gewoonlijk zag de kleine woonkamer er zowel kaal als rommelig uit. Verspreid over de vloer en de versleten bank lagen wikkels van pakjes voeding en er hingen vieze kleren over de stoelen. Toen Rex nog leefde, was het appartement sjofel maar smetteloos geweest. Hoewel hij maar drie jaar ouder was dan Cormak, had Rex zich vaak meer als een ouder gedragen dan als een broer. Nadat hun vader was gestorven, was Rex degene geweest die pingelde over de huur, die het onbetrouwbare gasstel durfde te gebruiken voor een incidentele warme maaltijd en die Cormak aanmoedigde om zijn huiswerk af te maken, ook al kon dat Cormaks leraren al tijden weinig meer schelen.

Cormak sloot zijn ogen en liet zich omhullen door de bekende deken van pijn. Hij had niet eens geweten dat Rex in de Hobart Woestenijs-mijn werkte, totdat ze hem vertelden over het ongeluk. Zijn broer had een veilige baan gehad als conciërge op een shuttlehaven en had 's avonds gestudeerd voor de toelatingsexamens van de pilotenopleiding. Waarom zou hij dat allemaal hebben opgegeven voor een tijdelijke klus in het verraderlijkste gebied op Deva? Alleen wanhopige mensen gingen werken in de Woestenijs, een enorm kratergebied waar de mijnen instortten vanwege aardbevingen en waar kokendhete stoom omhoogspoot uit de spleten in de grond.

De eerste paar dagen nadat Rex was verdwenen had Cormak zich geen zorgen gemaakt. Rex nam wel vaker extra diensten aan en het was niet ongebruikelijk dat er dagen voorbijgingen zonder dat de twee broers elkaar thuis tegenkwamen. Maar na de vierde dag begon Cormak bang te worden. En op de zevende dag kreeg hij het nieuws dat zijn hart in duizend ongelijke stukken scheurde. Rex was dood. Cormak zou nooit zijn maffe, echoënde lach meer horen, het enige geluid dat hard genoeg was om het voortdurende gegier van het luchtfiltersysteem te overstemmen. Hij zou nooit meer met zijn ogen rollen omdat Rex weer een van zijn superslechte imitaties van hun burens gaf die allemaal precies

hetzelfde klonken. Hij zou nooit meer het troostende gewicht van Rex' grote hand op zijn schouder voelen met de woorden: 'Het komt allemaal goed.' Woorden die Cormak altijd hadden vervuld van warmte. Woorden die een leugen waren gebleken.

Cormak duwde met zijn hand tegen de muur en dwong zichzelf door de bekende pijn heen te ademen totdat die wegtrok. Hij moest een paar uur slaap meepikken voor zijn volgende klus. Vermoeid zette hij een paar stappen, maar toen protesteerde zijn maag met boos gerammel. Het werk zou vanavond zwaar worden als hij niet eerst iets at, maar de keuken was helemaal leeg. Tot zijn grote frustratie had Cormak gisteren reserve-onderdelen voor zijn crosser moeten kopen. Normaal gesproken stroopte hij de omgeving af naar onderdelen, maar na dagen tevergeefs zoeken had hij moeten dokken voor spullen en nu was er geen geld meer over voor eten. Hij had iets nodig wat hij kon verkopen, maar hij had de afgelopen paar maanden al zijn waardevolle eigendommen al verpand. Het horloge dat hij van zijn vader had geërfd, de vintage crosser van zijn grootvader, het enige sieraad dat zijn moeder, die vlak na Cormaks geboorte was gestorven, ooit had gehad... Er was nog maar één kamer die hij niet had geplunderd.

Cormak staarde naar de deur die hij niet meer had geopend sinds Rex was gestorven. Bij de gedachte aan het doorzoeken van de spullen van zijn broer voelde hij een steek in zijn hart. Maar Rex zou woest zijn als hij wist dat Cormak honger leed, alleen maar omdat hij Rex' eigendommen niet wilde verkopen.

Hij dwong zichzelf om naar de deur te lopen en sloop de kleine slaapkamer in. De lucht voelde zwaar en drukkend als in een tombe, en Cormak hield zijn adem in.

Alles zag er keurig uit, op een paar laarzen na, die een aantal centimeters van elkaar af op de grond lagen, vlak bij de deur. Opnieuw werd hij overspoeld door een pijngolf, terwijl hij voorzichtig over de laarzen heen stapte, ervoor wakend om ze niet aan te raken. De manier waarop

ze daar lagen had iets vitaals, iets actiefs, alsof degene die ze had uitgeschopt elk moment kon terugkomen.

Het bed was opgemaakt, natuurlijk. De laatste keer dat Rex was opgestaan, had hij de lakens keurig ingestopt onder het matras. Had hij diep vanbinnen geweten dat hij ging sterven en had hij er extra op gelet dat hij alles netjes achterliet?

Cormak liep naar de ladekast en liet zijn vingers even boven het bovenste handvat zweven voordat hij de lade opentrok. Daar lag de verzameling modelvliegtuigen van zijn broer, waar hij Cormak altijd mee had laten spelen. Een stapel oude T-shirts. Hij liet zijn vinger over de bovenste glijden en huiverde.

Zachtjes deed hij de bovenste la weer dicht en opende de volgende. Die was leeg, en de onderste ook. Met een vreemde mix van frustratie en opluchting keek Cormak de kamer rond. Hij stond op het punt te vertrekken toen iets op Rex' kussen zijn aandacht trok. Hij deed er een paar stappen naartoe en realiseerde zich dat het niet één, maar twee dingen waren: een ID-kaart en een versleten, draagbare link.

Cormak pakte eerst de ID. Hij kromp iets ineen toen hij het glimlachende gezicht van zijn broer zag. Waarom had zijn broer dit achtergelaten? Hij legde het terug op het kussen en pakte de link op. Rex was zo trots geweest toen hij deze tweedehands gadget had gekocht. Er was een tijd geweest dat je hem nooit zag zonder dat de link aan zijn riem was vastgeklikt. Maar de ontvangst op Deva was zo slecht dat hij daar op een gegeven moment mee was opgehouden.

Tot Cormaks verbazing knipperde het lichtje van de berichten.

Hij drukte op het scherm en het kwam vermoeid flikkerend tot leven. Sommige berichten gingen nergens over: korting op shuttlereisjes die Rex zich nooit had kunnen veroorloven en advertenties voor 'spannende carrièremogelijkheden' bij bedrijven op andere planeten die al vijftig jaar geen mensen van Deva aannamen. Er waren een paar berichten van oude vrienden en kennissen die waarschijnlijk nog niet hadden gehoord

dat Rex dood was, en een paar van mensen die dat wel hadden gehoord en iets hadden geschreven als een soort afscheid.

Cormak stond op het punt de link af te sluiten toen hij iets zag wat zijn hele lichaam deed verstarren. Het was een ongelezen bericht met als onderwerp: *Aan Cormak*. Met trillende handen slaagde Cormak erin het bericht te openen, en hij begon te lezen.

C-man,

Het spijt me dat ik ben weggegaan zonder je iets te vertellen, maar ik wilde je niet bang maken. De klus in de Woestenijs duurt maar tien dagen en je gaat niet geloven hoeveel ze ons betalen. Als alles volgens plan gaat, krijg je dit nooit te lezen. Dan ben ik terug voordat je in mijn kamer rond gaat snuffelen. Maar ik dacht dat ik iets moest achterlaten voor het geval dat.

Je vraagt je waarschijnlijk af waarom ik deze opdracht heb aangenomen. Nou, er is nog iets wat ik je niet heb verteld. Ik ben aangenomen op de Quatra Vloot Academie. Waanzinnig, niet? Ik had niet gezegd dat ik dat ging proberen, omdat de kansen zo klein waren. En toen ik toch werd aangenomen, wilde ik niet dat je je zorgen zou maken over achtergelaten worden. Daarom ben ik hier. Ik ga zoveel geld verdienen dat jij ook van Deva af kunt komen. Je kunt naar de universiteit op Tri, of naar een pilotenopleiding op Chetire. Of iets anders. Ik weet dat je me nooit hebt geloofd, maar je bent gewoon een genie, C-man. Je bent slimmer dan ik en je kunt doen wat je maar wilt. Dus dan kunnen we samen van deze kloteplaneet af. We gaan hier niet blijven en wegrotten zoals pa.

Deze klus is niet zo gevaarlijk als iedereen zegt en ik denk niet dat

er iets mis zal gaan. Maar als je dit leest, is dat toch gebeurd...

Bij Antares, ik hoop dat je dit niet leest.

Mocht ik niet meer thuiskomen, dan is er iets wat je voor me kunt doen: ik wil dat je mijn plek inneemt op de Academie. Ik heb mijn id achtergelaten op mijn kussen. Je bent slimmer dan al die Tridianen bij elkaar en ik kan niet wachten om te zien hoe een Devak ze op hun nummer zet. Want ik hou je in de gaten, C-man, ook al weten we niet waarvandaan.

Oké, ik moet stoppen, want ik word hier veel te emotioneel van en ik wil niet dat je me als een hoopje ellende aantreft als je zo thuiskomt. Je gaat dit gewoon nooit lezen. Dat weet ik. Over een paar dagen ben ik er weer. Maar voor het geval dat... zorg goed voor jezelf, Cormak. Ik hou van je.

- Rex

Cormak viel op de grond, terwijl de wereld om hem heen veranderde in een vlammenzee van helse pijn. Rex was voor hém naar de Woestenij gegaan. Hij had liever zijn leven op het spel gezet dan Cormak alleen achtergelaten. Cormak probeerde adem te halen, maar hij had het gevoel dat zijn borstkas was ingeklapt en zijn hart was doorboord met een scherpe rib. 'Nee,' fluisterde hij, en trok zijn knieën op tegen zijn borst. 'Nee, Rex.'

Hij sloot zijn ogen en liet de laatste uren die hij samen met Rex had doorgebracht de revue passeren. Hun laatste maaltijd samen, hun laatste ronde trappenhuisbal – een spel dat ze lang geleden hadden verzonnen –, hun lach die net zo luid weerklonk als toen ze kinderen waren... Die herinneringen waren de afgelopen vreselijke maanden een bron van

troost geweest, maar nu hij wist dat Rex de hele tijd met dit geheim had rondgelopen, voelden ze bezoedeld.

Had hij de link maar eerder gevonden. Als hij Rex' spullen eerder had doorzocht, toen hij net weg was, had hij misschien nog iets kunnen doen. Dan had hij, gezien of ongezien, met iemand mee kunnen liften naar de Woestenij en Rex kunnen dwingen thuis te komen. Dan had hij het leven van zijn broer kunnen redden.

Met nog steeds trillende handen las Cormak het bericht nog een keer. Er schoot nu een sprankje trots door de pijn heen. Hij kon het bijna niet geloven: Rex was aangenomen op de Quatra Vloot Academie. Dat was de meest elitaire school in het zonnestelsel, beroemd vanwege het leveren van legendarische Quatra Vloot-officieren. Tot voor kort werden er alleen Tridianen toegelaten. Cormak had wel iets gehoord over een verandering in het beleid, maar had daar niet veel aandacht aan besteed. Het idee van een Devak op de Academie was te bizar voor woorden. Maar Rex had het voor elkaar gekregen.

Niks piloot – Rex had verdomme een officier kunnen worden.

Maar nu zou dat nooit gebeuren. Want zo ging het nu eenmaal op Deva. Hoe hard je ook werkte en wat voor geluk je ook in de schoot geworpen kreeg, er was altijd wel iets wat het verklootte. De frustratie stroomde als hete lava door Cormaks aderen. Rex, de aardigste, slimste persoon die hij kende, had de kans van zijn leven gekregen, maar dat leven was hem afgenomen. Hij boog zijn arm naar achteren en smeedde de link door de kamer. Met een bevredigende knal raakte die de muur.

Cormak blies zijn adem uit en ademde weer diep in. Hij ontspande enigszins toen de zuurstof eindelijk zijn longen bereikte. Langzaam stond hij op en met trillende handen pakte hij de ID van het kussen. Hij staaarde naar het glimlachende gezicht van zijn broer en dacht aan wat Rex had gezegd in zijn bericht. *Mocht ik niet meer thuiskomen, dan is er iets wat je voor me kunt doen: ik wil dat je mijn plek inneemt op de Academie.* Dat sloeg nergens op. Cormak kon niet zomaar de plek

van zijn broer innemen. De locatie van de Academie was geheim; een bedrieger kon echt niet zomaar met een vals ID naar binnen wandelen. Als hij werd gepakt, zou hij in een federale gevangenis gegooid worden, of erger. En ook al zou het hem op de een of andere manier lukken om binnen te komen, dan nog zou hij samen met de slimste mensen van het zonnestelsel les krijgen. Het zou niet lang duren of iemand zou erachter komen dat Cormak niet aan hen kon tippen.

Hij liet zijn vinger over de ID-foto glijden. Cormak kende die glimlach zo goed dat het moeilijk te geloven was dat hij hem nooit meer in het echt zou zien. De glimlach had vast over Rex' gezicht gegleden op het moment dat hij schreef: *Je bent slimmer dan al die Tridianen bij elkaar en ik kan niet wachten om te zien hoe een Devak ze op hun nummer zet.*

Het was zo riskant – het was zo'n beetje een zelfmoordmissie. Er konden wel duizend dingen misgaan en het idee dat Cormaks verantwoordelijke, zich aan de regels houdende broer hem aanmoedigde om identiteitsfraude te plegen was gewoon lachwekkend. Maar ergens maakte dat het juist dwingender. Rex had zo graag gewild dat Cormak deze kans kreeg dat hij bereid was zijn kleine broertje gevaar te laten lopen.

Dit was Cormaks enige kans om van Deva af te komen. Als hij bleef, zou het een kwestie van tijd zijn voordat hij doorzeefd werd door polkogels of bezweek aan tumoren. Voor het eerst in acht maanden voelde Cormak iets anders dan woede, verdriet en wanhoop. Iets wat hij niet had gedacht ooit nog te voelen: hoop. Hij kon zijn broer weliswaar niet tot leven brengen, maar in zekere zin kon hij wel Rex' droom waarmaken. Hij zou Rex trots op hem maken, wat het hem ook zou kosten.

HOOFDSTUK 2

ARRAN

‘Wacht! Dat moet je niet eten!’

Arran keek op en zag een meisje met krullend haar met paarse strepen geschrokken naar hem kijken. Hij staarde terug, net zo verbaasd over haar plotselinge verschijning als over de ongerustheid die doorklonk in haar stem. Arran was bijna een uur te vroeg aangekomen bij de shuttlehaven en zat te wachten op een van de gecapitonnerde bankjes; uit veiligheidsoverwegingen waren alle commerciële vluchten die dag geannuleerd. De enige mensen die naar binnen mochten waren Quatra Vloot-cadetten en hun familieleden, en het ronde atrium was stil en zo goed als leeg, afgezien van het piepen van de schoonmaakbot die de vloer veegde en de opgewekte stemmen die uit de monitors kwamen. Dezelfde advertenties kwamen zo vaak langs dat Arran ze allemaal woord voor woord kon herhalen.

‘Start de reis van je leven! De bergen van Urud wachten op je. Maar een parsec hiervandaan!’

‘Het is altijd zonnig op Loos, de planeet het dichtst bij de zon!’

Om de drie à vier minuten werden de exotische vakantiebeelden vervangen door een vredig beeld van de ruimte, met fonkelende sterren

en een ontspannen achtergrondmuziekje. Vervolgens werd de muziek schel en aanhoudend op het moment dat er een enorm ruimteschip op de achtergrond verscheen, gevolgd door nog een exemplaar, en nog een. Terwijl het eerste schip het scherm opvulde, liet het een stortbui van ontploffende bommen los. ‘De Schimmen komen eraan. Ga jij ze zonder slag of stoot toelaten? De Quatra Vloot heeft je nodig!’

Hoewel de laatste aanval twee jaar geleden had plaatsgevonden – dat was die met Arrans planeet Chetire als doelwit – wist iedereen dat het nog maar een kwestie van tijd was voordat de Schimmen zouden terugkomen. Maar nu zou Arran niet thuis weggedoken zitten. Hij zou trainen om terug te vechten.

Arran realiseerde zich dat het meisje met het paars gestreepte haar hem nog steeds stond aan te kijken en hij wierp een blik op het broodje dat zijn moeder die ochtend in zijn tas had gestopt. ‘Waarom zou ik dit niet moeten eten?’

‘Omdat je dan gaat kotsen zodra we ontsnappingsnelheid bereiken.’

‘O, tuurlijk,’ zei Arran. Blozend wikkelde hij het broodje zorgvuldig weer in het stoffen servet. Het was zijn lievelingsservet, die met de blauwe bloemen. Hij vroeg zich af of zijn moeder dat met opzet had gedaan, zodat hij een stukje van thuis bij zich had.

‘Maak je niet druk.’ Het meisje glimlachte vriendelijk. ‘Ik heb ook nog nooit in een shuttle gezeten. Ik heb alleen een berg research gedaan over interplanetair reizen.’

Arran ging staan en haalde zijn handen door zijn haar, een zenuwtrekje waar hij maar niet vanaf kon komen. ‘Slim,’ zei hij, opgelucht dat hij niet de enige ruimtezieke nieuweling zou zijn. Hij was Regio F, de meest afgelegen provincie op Chetire, niet eens uit geweest, laat staan de planeet af. Iedereen in zijn familie was altijd een mijnwerker geweest en toen hij het toelatingsbericht van de Academie had ontvangen, was hij maar een paar dagen verwijderd geweest van het tekenen van een tienjarig contract bij het mijnbedrijf. Tien jaar twaalf uur per dag werken

op meer dan vierhonderd mitons onder de bevroren grond. Hij kon zijn geluk nog steeds bijna niet geloven. In de mijnen terechtkomen was zijn grootste angst geweest, maar hoe hard hij zijn best ook had gedaan, hij had geen alternatief kunnen bedenken. Niemand die op Chetire was geboren, kwam ooit van Chetire af.

Tot nu.

Hij wou alleen dat hij zelf meer research had gedaan. Arran was eraan gewend dat hij degene was die alles wist; hij was ontelbare keren na school in elkaar geslagen omdat hij ‘stomme vragen’ had gesteld die de saaie leraar ervan hadden weerhouden ze te laten gaan als het tijd was. Ooit had zijn moeder, terwijl ze zelf op Arrans opgezette oog had gesmeerd, voorzichtig voorgesteld dat het misschien beter was als hij zijn vragen zou bewaren voor in de bibliotheek, maar hij wist dat dat geen oplossing was. Als iets Arrans nieuwsgierigheid opwekte, dan slokte dat snel al zijn andere gedachten op. Zelfs gedachten aan blauwe plekken.

Een meisje met een bleek gezicht kwam op Arran en het meisje met het paars gestreepte haar aflopen. ‘Gaan jullie ook naar de Academie?’ vroeg ze, een beetje bangig.

‘Ja.’ Hij boog zijn hoofd – de manier waarop je op Chetire een gelijke begroette. ‘Ik ben Arran.’

Ze maakte hetzelfde gebaar. ‘Mhairi.’

Nadat het meisje met het paars gestreepte haar zichzelf had voorgesteld als Sula, wierp Mhairi een bezorgde blik over haar schouder, in de richting van een man en een vrouw die nog steeds weggedoken in hun met sneeuw bedekte omslagdoeken bij de muur stonden. ‘Ik ga denk ik maar even afscheid nemen van mijn ouders. Ik wil niet dat iedereen ziet dat ze met me meegekomen zijn.’

Sula glimlachte. ‘Mijn ouders zouden ook gekomen zijn als ze het zich hadden kunnen veroorloven. Het gebeurt niet elke dag dat de eerste lichting Chetrianen naar de Quatra Vloot Academie vertrekt.’

‘Dat klinkt alsof je voorleest uit je autobiografie,’ zei Arran. Hij zorgde ervoor dat hij zijn toon luchtig hield, zodat ze niet zou denken dat hij haar belachelijk wilde maken. Want Sula had gelijk. Hoe gewichtig het ook klonk om het hardop te zeggen, ze schreven echt geschiedenis. Hij hoopte maar dat ze niemand zouden teleurstellen.

Duizenden jaren lang was Tri de enige bewoonde planeet in het zonnestelsel geweest. Maar met de verbeterde technologieën hadden de Tridianen langzamerhand de eerste nederzettingen gevestigd op het tropische Loos en mijnkolonies op het giftige Deva en het bevroren Chetire. De arme Tridianen die naar die planeten waren geëmigreerd om daar te werken, werden bekend als Kolonisten. Na een paar generaties waren er veel meer Kolonisten dan Tridiaanse ondernemers, en toen begonnen de Kolonisten aan te dringen op zelfbestuur. De campagnes die ze lanceerden voor onafhankelijkheid waren op Loos zonder resultaat maar vreedzaam ten einde gekomen, maar op Chetire en Deva hadden ze tot gewelddadige oorlogen geleid.

In de nasleep had de Quatra Federatie strenge regels opgesteld om verdere opstanden te voorkomen. Kolonisten mochten niet stemmen, niet naar Tridiaanse universiteiten, geen eigen zaak beginnen, en zelfs geen gerechtelijke stappen ondernemen tegen Tridianen. En hoewel ze wel dienst konden nemen bij de infanterie, werden ze niet toegelaten tot andere posities binnen de Quatra Vloot, laat staan dat ze zich mochten inschrijven bij de Academie.

Tot de Quatra Vloot-commandant het afgelopen jaar voor commotie had gezorgd met een nieuw beleid dat Kolonisten van zestien tot achttien jaar toestond zich in te schrijven bij de Academie. Cynici op Chetire hadden het idee dat de commandant opeens ruimdenkend was geworden spottend afgedaan en beweerd dat er vanwege de Schim-aanvallen gewoon meer officieren nodig waren. Maar Arran had geloof gehecht aan wat commandant Stepney had gezegd tijdens zijn inmiddels beroemde toespraak: dat soldaten meer vertrouwen zouden hebben in hun leiders

als hun officieren van hun eigen thuisplaneet kwamen, en dat er in het hele zonnestelsel nog niet-aangeboorde bronnen van talent waren.

Maar dat was niet genoeg geweest om iedereen te overtuigen. Er was heel wat tegenstand geweest op Tri, vooral nadat was aangekondigd dat de Academie, na eeuwen waarin jaarlijks tachtig nieuwe Tridianen waren toegelaten, nu twintig cadetten van elk van de vier planeten zou accepteren. De luidruchtigste tegenstander was een generaal met de naam Larz Muscatine, die beweerde dat het openstellen van de Academie voor Kolonisten de vloot zou verzwakken.

Arran kon niet wachten om hem het tegendeel te bewijzen.

In de loop van het volgende halfuur kwamen de andere Chetriaanse cadetten aan. Sommigen woonden hier in Haansgaard, de hoofdstad, maar de meesten hadden overduidelijk een lange reis naar de shuttlehavens achter de rug. Eén jongen trilde zo erg dat de anderen dachten dat hij onderkoeld was en iedereen wierp zijn jas boven op hem. Maar hij bleek alleen maar zenuwachtig te zijn.

‘Weten jullie wanneer we onze squadronbenoemingen krijgen?’ vroeg Mhairi vanaf het bankje waarop ze was neergezakt, omgeven door haar tassen. Arran voelde een prikkel van opwinding. Lang voordat hij er ook maar van had gedroomd om naar de Academie te gaan, had hij verhalen gehoord over het toernooi, een zware wedstrijd tussen cadetten. De studenten werden in squadrons van vier opgedeeld en kregen een rol toegewezen op basis van een berucht nauwgezette psychotechnische test. Je werd kapitein, piloot, technisch officier of inlichtingenofficier. Het winnende squadron verscheen altijd in het nieuws dat werd verspreid over het hele stelsel, aangekondigd als de nieuwe generatie helden die trinden om tegen de Schimmen te strijden.

‘Dat weet ik niet precies,’ zei Sula. Voor het eerst sinds ze er was klonk ze een beetje nerveus. ‘Maar ik wil in elk geval piloot worden.’

‘Echt?’ vroeg Mhairi. Ze klonk onder de indruk. ‘Heb je al eens gevlogen?’

Sula schudde haar hoofd. ‘Nee, maar ik denk dat ik na de psychotechnische test...’

Een bleke jongen met schouderlang bruin haar viel haar snuivend in de rede. ‘Je mag blij zijn als je de psychotechnische test kunt afmaken.’ Hij was de enige met een link waar hij zijn blik tijdens het praten niet van losmaakte. Arran had overwogen om de jongen te vragen of hij zijn moeder er een bericht mee mocht sturen. Alleen om haar te laten weten dat hij veilig in Haansgaard was aangekomen. Maar nu hij hem had horen praten, liet hij dat idee varen.

‘Waar slaat dat nou op?’ vroeg Sula met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Niks persoonlijks,’ zei hij, eindelijk opkijkend van zijn scherm. ‘Maar we zullen de waarheid onder ogen moeten zien: dit gaat ons allemaal boven de pet. Die Tridiaanse kinderen bereiden zich al vanaf hun geboorte voor op de psychotechnische test.’

Een paar cadetten wisselden nerveuze blikken uit, terwijl Sula de jongen een vernietigende blik toewierp die de goede indruk die ze op Arran had gemaakt in beton goot. ‘Je kunt je niet voorbereiden op de test. Die meet natuurlijke aanleg.’

‘O ja?’ zei de jongen spottend. ‘Waarom huren de rijkste Tridianen dan Academie-docenten in om hun kinderen les te geven? Mijn oom werkte op Tri en heeft het zelf gezien. Je hebt geen idee waar we het tegen op moeten nemen.’

‘Spreek voor jezelf,’ zei Sula, en ze stak haar kin naar voren. ‘Ik kijk ernaar uit om die Tri-snobs op hun nummer te zetten.’

De meeste anderen mompelden instemmend en Arran knikte, ondanks de bundel zenuwen in zijn buik. Hij mocht zich niet laten intimideren. Niet nadat hij zo hard had gewerkt om hier te komen, tot diep in de nacht studerend terwijl zijn moeder veertien uur per dag vloeren boende om hem te kunnen onderhouden.

Vanwege het tijdsverschil zou het nu avond zijn in Regio F. Arran zag voor zich hoe zijn moeder alleen in hun kleine huisje zat, haar handen

warmend aan een kop thee, terwijl de rammelende radiator de kamer eerder met lawaai vulde dan met warmte. Wat had ze vanavond gegeten? Arran kreeg pijn in zijn hart bij het beeld van zijn moeder die de tafel dekte voor één persoon: één bord, één vork, één mes en één zorgvuldig gevouwen stoffen servet. En wat zou ze de rest van de avond doen nu ze niemand had om mee te praten? Ze had nooit een goede band gehad met de burens. Doordat ze zulke lange schoonmaakdiensten draaide op het hoofdkantoor van de fyronmijn, bleef er weinig vrije tijd over om te socializen. Arran kon zich niet herinneren dat zijn moeder er weleens níét moe had uitgezien. Maar toen hij had voorgesteld om van de beurs af te zien en thuis te blijven, waren haren ogen feller gaan schitteren dan hij ooit had gezien.

‘Nee,’ had ze gezegd, enigszins trillend toen ze haar hand op zijn arm had gelegd. ‘Je moet gaan. Je verdient zoveel beter dan dit.’ Ze had een zwaaibeweging gemaakt naar het spaarzaam ingerichte, maar smetteloze huisje.

‘Maar hoe moet het dan met jou? Ben jij dan niet eenzaam?’

‘Met mij komt het wel goed.’ Ze had een glimlach geforceerd. ‘Hoe kan ik nu eenzaam zijn met zoveel heerlijke gedachten die me gezelschap houden? Ik hoef alleen maar omhoog te kijken naar de hemel en dan zal ik me jou kunnen voorstellen op de Academie, waar je leert om een held te zijn.’

Arran keek om zich heen naar de groep nieuwe cadetten. Bij sommigen was duidelijk te zien dat ze zenuwachtig waren; sommigen deden zich onverschillig voor, alsof het idee om aan boord te gaan van een shuttle naar de geheime locatie van de Academie ze niks deed; en sommigen stonden stokstijf stil, schouders naar achteren, alsof ze wachtten op een inspectie. Misschien zouden sommigen inderdaad helden worden, de volgende keer dat ze tegen de Schimmen vochten. En misschien – Arran onderdrukte een huivering – zouden sommigen alles opofferen en eindigen als de zoveelste naam op de slachtofferlijst.

‘Wie is dat?’ vroeg Sula zachtjes. Ze wees naar een jongen die aan de andere kant van de verder lege shuttlehaven stond te praten met een man in een Quatra Vloot-uniform. ‘We zijn al met zijn twintigen.’ Er was in het nieuws veel ophef geweest over de twintig Chetrianen die naar de Academie gingen, hoewel hun namen niet waren vrijgegeven.

Arran keek naar de jongen, die knikte en vervolgens naar hen toe kwam lopen. ‘Misschien hebben ze op het laatste moment nog iemand extra aangenomen,’ zei hij. Maar toen de jongen dichterbij kwam, werd wel duidelijk dat hij geen Chetriaan was. In tegenstelling tot de andere cadetten, die met grote ogen vol verwondering of geforceerde onverschilligheid rondkeken op de shuttlehaven, leek hij echt ontspannen. En in plaats van lagen wol en bont droeg hij een dun zwart jack dat wel gemaakt moest zijn van thermovel, een materiaal dat honderd keer warmer was dan bont en ongeveer duizend keer duurder. De lokale mijnneigenaar droeg ook zo’n soort jack tijdens zijn jaarlijkse bezoeken vanuit Tri.

Als vanzelf verstarde Arran, zich schrap zettend voor de zweem van minachting die hij gewend was van de meeste Tridianen, maar tot zijn verbazing glimlachte de jongen warm terwijl hij op de groep afliep. Hij had een lichte huid, glanzend donker haar en, zo zag Arran toen de jongen stil bleef staan naast Sula, diepgroene ogen.

‘Gaan jullie naar de Academie?’ vroeg de jongen.

‘Ja,’ zei Sula met een glimlach, hoewel ze er wat meer op haar hoede uitzag dan net.

‘Mooi. Ik dacht dat ik te laat was. Ik ben Dash.’

‘Sula.’ Ze was net begonnen haar hoofd te buigen toen Dash zijn hand uitstak. Sula staarde ernaar, verrast door het gebaar.

De vriendelijke glimlach van Dash vervaagde enigszins en er gleed een verwarde blik over zijn gezicht. Arran herinnerde zich dat de gewoontes op Tri anders waren. Daar zaten de meeste mensen niet hele dagen met hun handen in giftige modder – het bijproduct van fyron en het gas

waarmee de mijnwerkers het uit de grond konden halen.

‘Ik ben Arran,’ zei hij, de hand van de jongen grijpend.

‘Aangenaam,’ zei Dash. Zijn glimlach kwam terug en zijn groene ogen lichtten op, wat een tinteling veroorzaakte in Arrans maag. Hij was er niet aan gewend dat jongens die eruitzagen als Dash zo naar hem glimlachten.

‘Waar kom jij vandaan?’ vroeg Sula. Het was duidelijk dat ze beleefd en nieuwsgierig wilde overkomen, maar ze kon de ondertoon van wantrouwen niet helemaal uit haar stem houden.

‘Ik kom uit Evoline, op Tri,’ zei Dash opgewekt. ‘Ik was hier voor de pilotentraining. Er is een school in de Chetriaanse woestenij.’ Hij keek het groepje langs, en toen niemand reageerde, ging hij verder. ‘Minder druk luchtruim.’

Een paar Chetrianen wisselden nerveuze blikken uit, en de jongen met de link grijnsde zelfvoldaan, blij dat nu duidelijk was dat hij gelijk had gehad.

‘Wou je een voorsprongetje nemen?’ vroeg Sula.

Dash grijnsde schaaachtig, en de kuiltjes die daarbij in zijn wangen verschenen zorgden ervoor dat de tinteling in Arrans maag zich verspreidde naar zijn borstkas. ‘Ik weet niet of het geldt als een voorsprong. Ik ben er drie weken geweest en het is me niet één keer gelukt te landen zonder dat mijn instructeur de bediening overnam. Ik had geen idee dat er zoveel interessante scheldwoorden bestonden op Chetire.’

Sula probeerde een geïrriteerde blik uit te wisselen met Arran, maar hij deed alsof hij het niet zag.

‘Goedemorgen, cadetten!’ bulderde een diepe stem. Een magere man met wit haar in een Quatra Vloot-uniform kwam met grote passen op hen aflopen. Het was de officier met wie Dash net had staan praten. ‘Ik ben sergeant Pond, een van de decanen op de Academie. Ik begeleid jullie in de shuttle.’

Arran ging meer rechtop staan en vanuit zijn ooghoeken zag hij

dat de meeste anderen hetzelfde deden. Het was zover. Vanaf nu zou alles wat ze zeiden of deden getaxeed worden. Slechts een deel van de cadetten zou als officier bij de vloot terechtkomen als ze over drie jaar waren afgestudeerd. Aan het eind van hun eerste jaar zou iedereen met gemiddelde cijfers – of wie het slecht had gedaan bij het toernooi – overgeplaatst worden naar een minder prestatiegericht trainingsprogramma. Maar het was niet alleen Arrans toekomst die op het spel stond; het was aan deze eerste lichting cadetten om te bewijzen dat Chetrianen thuishoorden op de Academie én bij de hoogste rangen van de Quatra Vloot.

Sergeant Pond deed iets met een band om zijn pols en er verscheen een kader met doorschijnende oranje tekst in de lucht. Een lijst namen en holofoto's van gezichten.

Arrans hart begon harder te kloppen. Het ging echt gebeuren. Hij was echt op weg naar de Academie.

‘Goed, eens kijken wie we hier hebben...’ zei Pond, met zijn vinger door de lucht zwaaiend om door de tekst te scrollen. ‘Cadet Trembo.’

Sula deed een stap naar voren. ‘Present.’

Pond keek van haar naar de holofoto van haar gezicht en veegde over haar naam, waardoor de tekst blauw werd. ‘Cadet Feng.’

Een kleine jongen met brede schouders stak een gespierde arm op. ‘Present.’

Weer gleed Ponds blik van de holofoto naar de cadet om zijn identiteit te bevestigen. ‘Cadet Korbet.’

Arran schraapte zijn keel. ‘Present,’ zei hij. Zijn stem klonk iets hoger dan normaal.

In plaats van naar de holofoto te kijken, hield Pond zijn blik strak op Arran gevestigd. Arran schoof ongemakkelijk heen en weer, terwijl zijn maag verkrampde. Was er een fout gemaakt? Stel dat zijn toelatingsbericht voor iemand anders bedoeld was geweest?

Pond nam hem waarderend op. ‘Interessant... Dus dit is de Chetriaan

die de hoogste score heeft behaald bij het toelatingsexamen. Ik ga je in de gaten houden, Korbet.' Pond glimlachte en de angst in Arrans maag nam wat af en werd vervangen door een gevoel waar hij niet aan gewend was. Trots.

Toen merkte hij dat de andere cadetten hem nieuwsgierig aanstaarden, en zijn wangen werden vuurrood. Hij wilde niet dat de anderen dachten dat hij verwaand was. Een cadet worden hield heel wat meer in dan het goed doen bij het examen.

Pond ging de rest van de cadetten langs, maar sloeg Dash over. Blijkbaar had hij zich al eerder aangemeld. 'Oké, cadetten, tijd om te gaan. Kom maar mee,' zei Pond.

De cadetten hingen hun tassen over hun schouder en volgden sergeant Pond het atrium door naar een deur waarnaast twee vrouwen in uniform stonden. Ze salueerden en deden een stap opzij toen de deursissend openschoof.

'Wat was je score dan?' vroeg Sula, die naast Arran liep.

Hij wierp een blik om zich heen voordat hij zachtjes antwoordde: 'Twee drieëntwintig.'

Iedereen stopte met praten en er viel een drukkende stilte. 'Tweehonderddrieëntwintig,' herhaalde ze na een lange pauze. 'Wauw.'

Een paar minuten later had Arran zijn tas in het vak onder zijn stoel gepropt en deed hij hard zijn best om zonder te frunniken zijn gordel vast te maken. De cabine van de shuttle was rond, met een stuk of twintig stoelen langs de wand. Arran was op de eerste de beste lege stoel gaan zitten, omdat hij zo snel mogelijk wilde ontsnappen aan het gemurmel van de andere cadetten.

De gesp sprong uit de sluiting en Arran onderdrukte een kreun. Hij probeerde het nog een keer, weer zonder succes, en vroeg zich af wie van de andere passagiers als eerste zou merken dat de jongen die twee drieëntwintig had gescoord niet eens zijn gordel kon vastmaken.

Er veegde iets zachts tegen zijn arm. 'Zo gaat-ie erin,' zei Dash. Hij

trok aan de twee schouderriemen en klikte de gordel vast in de gesp bij Arrans middel.

‘Dank je,’ zei Arran. Ondanks zijn opluchting werd de blos op zijn wangen dieper.

‘Graag gedaan.’ Dash ging weer goed in zijn eigen stoel zitten en maakte de gordel met één vloeiende beweging vast.

Een zachte ‘ping’ klonk uit de speakers, gevolgd door een geautomatiseerde vrouwenstem. *‘Hallo, en welkom aan boord van deze interstellaire shuttlevlucht naar... een geheime bestemming.’* Een paar cadetten wisselden opgewonden blikken uit. ‘Geniet van uw reis.’

Arran grijnsde. Zijn zenuwen stierven langzaam weg. Hij dwong zichzelf zijn ogen open te houden tijdens de dreunende, donderende start, zelfs toen het voelde alsof elk botje in zijn lichaam van zijn plek werd geschud. Hij wilde het moment niet missen waarop de shuttle de atmosfeer van Chetire uitschoot en Arran voor het eerst van zijn leven meenam van de planeet af.

In het raam tegenover hem werd de besneeuwde skyline van Haansgaard steeds kleiner. De dorre toendra spreidde zich oneindig naar alle kanten uit, met hier en daar een hoeve of een mijninstallatie. Arrans borstkas deed pijn bij de gedachte aan zijn moeder die thuiszat in hun kleine huisje, op drie dagen reizen hiervandaan. Hij zag haar voor zich terwijl ze haar thee dronk en uit het raam staarde naar de grijze hemel in de hoop een glimp van de shuttle op te vangen.

Het gerammel hield opeens op en alles werd in een vreemd soort stilte en rust ondergedompeld. De ramen keken niet meer uit op wervelende sneeuw en wolken, maar op een heleboel sterren.

De gordelriemen sneden in Arrans schouders toen hij van zijn stoel omhoogzweefde. Zijn hoofd duizelde van de ruwe lancering, van het vreemde gevoel van geen zwaartekracht... en van iets anders. De vage grijze planeet werd kleiner, tot hij gewoon een vlek tussen de sterren was geworden, en opeens begreep Arran wat het echt betekende om op de

meest afgelegen planeet van het zonnestelsel te wonen.

Uit zijn ooghoeken gluurde Arran naar Dash. Hij had zijn ogen gesloten, een vredige uitdrukking op zijn gezicht.

Arran glimlachte toen hij zich realiseerde dat hij zich voor het eerst helemaal gewichtloos voelde.

En helemaal vrij.